

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Синьоока Олега Васильовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII

м. К и ї в
5 вересня 2018 року
№ 257-1(II)/2018

Справа № 3-299/2018(4106/18)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Шаптали Наталі Костянтинівни – головуючої, доповідача,
Запорожця Михайла Петровича,
Мойсика Володимира Романовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Синьоока Олега Васильовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 6, ст. 40), частини двадцятої статті 86 Закону України „Про

прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 2–3, ст. 12) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Шапталу Н.К. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Синьоок Олег Васильович звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (далі – Закон № 76), частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами (далі – Закон № 1697).

Пунктом 3 розділу I Закону № 76 внесено зміни до статті 50¹ Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII зі змінами (далі – Закон № 1789), зокрема в його абзацах шостому, сьомому зазначено:

„частину вісімнадцяту викласти у такій редакції:

„Умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України“.

Підпунктом 2 пункту 42 розділу I Закону № 76 внесено зміни до Закону № 1697, зокрема в його абзацах шостому, сьомому зазначено:

„частину двадцяту викласти у такій редакції:

„20. Умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України“.

Відповідно до частини двадцятої статті 86 Закону № 1697 в редакції Закону № 76 „умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України“.

Вказані положення Закону № 76 та Закону № 1697, на думку Синьоока О.В., суперечать вимогам частини першої статті 152 Конституції України, а положення Закону № 1697 також не відповідають пунктам 1, 6, 7 частини першої статті 92 Основного Закону України.

Автор клопотання вважає, що застосування оспорюваних положень Закону № 76 та Закону № 1697 судом касаційної інстанції у його справі порушує його „право на пенсійне забезпечення, яке включає в себе право на перерахунок пенсії“ та гарантії правового захисту власності.

Стверджуючи про неконституційність вказаних положень Закону № 76 та Закону № 1697, Синьоок О.В. наголошує, що „Верховна Рада України не мала права в силу імперативного припису пунктів 1 та 6 частини 1 статті 92 Конституції України делегувати Кабінету Міністрів України право своєю постановою визначати умови та порядок перерахунку пенсій, призначених працівникам прокуратури, оскільки ці питання мають регулюватись виключно законами України“.

Крім того, на думку автора клопотання, зазначена дата Закону № 76 „не відповідає даті його прийняття, що тягне за собою визнання неконституційними двох останніх абзаців пункту 3 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76“.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

2.1. Згідно зі статтею 153 Основного Закону України, зокрема, підстави та порядок звернення до Конституційного Суду України визначаються Конституцією України та законом.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначаються обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Обґрунтовуючи невідповідність абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону № 76 та частини двадцятої статті 86 Закону № 1697 положенням пунктів 1, 6, 7 частини першої статті 92 Конституції України, суб'єкт права на конституційну скаргу зазначає, що Верховна Рада України не мала права делегувати Кабінету Міністрів України повноваження визначати умови та порядок перерахунку пенсій, призначених працівникам прокуратури, оскільки ці питання мають регулюватися виключно законами України. Таке твердження Синьоока О.В. не ґрунтується на наведених ним нормах Конституції України, а саме пунктах 1, 6, 7 частини першої статті 92.

Крім того, Синьоок О.В. стверджує, що зміни, внесені до частини вісімнадцятої статті 50¹ Закону № 1789 та до частини двадцятої статті 86 Закону № 1697, фактично позбавили його права на перерахунок призначеної пенсії, що порушило його конституційне право на соціальний захист, закріплене статтею 46 Основного Закону України, а також гарантії правового захисту власності, передбачені статтею 41 Конституції України. У цьому аспекті слід зазначити, що оспорюваними положеннями Закону № 76 не передбачено скасування права працівників прокуратури на перерахунок пенсії та позбавлення їх права власності на відповідні кошти. Фактично шляхом внесення таких змін законодавцем було запроваджене інше правове регулювання, за яким умови та порядок перерахунку призначених пенсій

працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України, що не є свідченням скасування чи обмеження гарантованого статтею 46 Конституції України права громадян на соціальний захист.

Автор клопотання також наголошує, що Верховна Рада України прийняла Закон № 76 з порушенням процедури його розгляду та ухвалення, що є підставою для визнання оспорюваних положень Закону № 76 неконституційними відповідно до частини першої статті 152 Конституції України. Синьоок О.В. зазначає, що цей факт підтверджують загальнодоступні відомості, розміщені на офіційному веб-сайті Верховної Ради України, і що на це вказував Конституційний Суд України у Рішенні від 22 травня 2018 року № 5-р/2018. Проте автор клопотання не зазначає, які саме його конституційні права та яким чином були порушені вказаними обставинами.

Наведене дає підстави стверджувати, що у конституційній скарзі не дотримано вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“ та відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Синьоока Олега Васильовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII,

частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**